

dne 10. aprila leta 1902. In ravno isti Dečko je 14 dni pozneje pokazal vladi pot iz mesta, kazoč jej pet različnih prostorov razven mesta in to vse za hrbotom celjskih Slovencev. Med drugim je pokazal tudi kot stavbeni prostor za novo slovensko gimnazijo tudi svoj travnik v spodnji Hodini, toraj daleč proč od Celja. Ker je obetala kupčija prav lepo število svetlih kronic „profita“, je dohtar Dečko ta svoj travnik vladi tudi prodal v naveden namen. Sklenila se je kupna pogodba in dohtar Dečko jo je tudi podpisal. En mesec potem, toraj, ko je bila že podpisana kupna pogodba od dohtarja Dečka, je vprašal neki gospod Dečka, je li res, da je prodal on (Dečko) svoj travnik vladi za gimnazijo. Dohtar Dečko je to vprašanje odločno zanikal in rekel, da ni res! Dohtar Dečko je hotel zakriti svoj čin kakor zakrije otrok, če je kaj napačnega učinil svoje dejanje boječ še šibe, ker ni hotel, da bi zvedel svet, da je on iz dobička željnosti ravnal tako zahrbtno se svojimi somišljeniki, se svojim slovenskim ljudstvom. Po naključbi pa je prišla dne 20. p. m. skozi c. kr. glavarstvo v Celju cela stvar na dan. Kakor strela ali bomba se je ta vest raznesla po vsem Slovenskem. Pisala so se pisma slovenskim časopisom, naj bi o celi stvari molčali, a bilo je že prepozno, bilo je zastoj. Dečko se sedaj trudi, da bi razdril to sebično kupčijo on je sedaj, ko je svet o vsem zvedel, seveda zopet grozno navdušen narodnjak, grozno navdušen Slovenec, dika in ponos vsega celjskega prvaštva. Sedaj se lasajo zavoljo te zadeve klerikalni in liberalni slovenski lističi in vse je ogorčeno glede ravnanja dohtarja prvaka. Naj jim bode! Mi smo poročali o celi zadevi samo radi tega, da pokažemo zopet našim bralcem, kako gnjile so razmere štajerskih prvakov, koliko mar je tem ljudem za svoj narod, tem ljudem, ki vedno kričijo „Živijo Slovenci“, „Svoji k svojim“ itd. To pa seveda samo tako dolgo, dokler se ne gre za njihovo grozno občutljivo mošnjo. Ako pa vohajo kje le količkaj „profita“, potem je „fuč“ vsa njihova narodnost, „fuč“ vso njih slovenstvo, „fuč“ vso njih prepričanje. To smo že sto in stokrat povdarjali, dokazal pa je resničnost naših trditev zopet sijajno vodja vseh celjskih Slovencev, državni in deželni tako zvani kmečki poslanec dohtar Dečko v Celju. „Živelo“ prvaštvo, „živel“ dohtar Dečko se svojo regimentno kupčijo vred!

Iz pred sodišča. Neki 17 letni Franc Vreča, kočarski sin iz Radenc pri Radgoni, ud takozvanega mladeniškega društva, je bil dne 10. t. m. obsojen od mariborskega okrožnega sodišča radi pretepa v šestmesečno težko ječo.

Radi uboja se je moral zagovarjati te dni pred mariborskimi porotniki 22 letni posestniški sin August Friedl iz Rogoze, pri Mariboru. V krčmi in na poti iz krčme proti domu se je sprlo več fantov. Friedl je pri pretepu, kateri se je vršil na to, napadel nekega Janeza Šica iz Skok in ga udaril z ročico po glavi. Šic je vsled tega udarca umrl. Friedl je obstal svoj zločin, izgovarjal pa se je, da je bil popolnoma pijan. Porotniki so ga spoznali

krivega in sodnija ga je obsodila v triletno težko ječo.

Mariborško porotno sodišče v parlamentu. V se drž. zbora dne 10. t. m. je dohtar Tavčar, državni poslanec in odgovorni urednik „Slovenskega Naroda“ napadel kakor besen graško deželno nadsodišče, nadsodišče in porotno sodišče v Mariboru. Vzrok t napadov je, da se bode moral Tavčar zagovarjati r nekega članka, s katerim je razžalil ptujskega župana Orniga v „Slovenskem Narodu“, v kratkem radi z ljenja časti pred mariborskimi porotniki.

Sodni pristav dr. Mohorič v Ormožu o kateri smo svoj čas pisali, kako se je zbal sodbe ptujskega okrajnega sodišča, pri katerem bi bil moral prati k sodnik svojo pristranost, je prestavljen v Mahrenberg. V Ormožu in v okolici vlada zavoljo tega veliko v selje, ne vemo če v Mahrenbergu tudi!

Obesil se je. V Mariboru se je obesil 48 let izdelovatelj metel Letig. Njegov 15 let star sinč našel ga je visečega na tenki vrvi. Seveda so takoj odrezali, toda bilo je že prepozno, bil je mrtev. Ker je baje dobil od svojega „liferanta“ slabo blago in ker so mu odišli najboljši delavci, je to tako jezilo, da se je obesil.

Ponarojene krone so se pojavile in sicer v veliki množici v ptujskem okraju. Komaj so prenehali krožiti ponarejeni goldinarji, že so poskrbeli premeteni goljufi, da na drug način osleparijo ljudstvo. Ponarejene krone so bolj lahke, kakor prave, nima cvenka se dajo lahko z nožem vrezati, in celo z roko pripogniti. Toraj pozor!

Iz Koroškega.

Iz Rožne doline. Zelo veselo, mirno in prijeteljsko bi bilo v naši lepi dolini, ako ne bi ta čenikel, ta klerikalna časnikarska cunjca, ki se imenuje „Mir“ trosila svojega nemira po dolini. To farš glasilo se zaganja celo v požarne brambe. Vsa trezno misleč človek ve, kakega velikanskega pomena so požarne brambe, vsaki ve, kako težko je za načelnika te ali druge brambe, da svoje prekoristno društvo zdrži na površtvu. Društva so prostovoljna in nihče ne more tega ali družega siliti k kaki zvezi. Tako društvo se sestavi od požrtovalnih, pogumnih, dobrosrčnih možev, kateri postavijo svoj lastni bledgor, večkrat svoje zdravje, celo življenje v ozadje samo, da bi pomagali svojemu bližnjemu, katerega zadela nesreča. In ko začne kje goret, potem nihče iz med gasilcev ne vpraša, je li tisti, ki ga je zadela nesreča liberalec ali klerikalec, prijatelj ali sovražnik, ne, gasilci so takoj pogumno na nogah, takoj hite na pomoč. In v tako društvo se zaletuje „Mir“ oziroma njegov trepasti dopisun. In besede „Gott Heil“ so po mnenju tega farškega tepca naš največji pregrešek. Saj pa nismo mi gasilci vrabci, da bi naših veselica živ — živkali. Ali nas morda zavajajo za naše poštene, itak redke veselice? Farški bratje pogledi enkrat svoje dolgosukneže, kako se ti, to

po gostokrat razveseljujejo. Kriči ti in kričite vsi črni podrepani črnega „Mira“ svoj „živijo“, ko bode kje začelo goreti kako hočete, ogenj se od tega ne bode pogasil. Mi gasilci pa bodemo klicali „Gut Heil“ in bodemo ne meneč se za preteče nam nevarnosti gasili ogenj in to če gori pri liberalcu ali klerikalcu, pri Nemcu ali Slovcncu, ker ne poznamo pri resnih udarcev usode nobene razlike. Da pa smo začeli brizgati po blatu, ki ovija tvojo osebo klerikalni dopisunček, za to nam moraš biti samo le hvaležen.

Gasilec.

Dopisi.

Iz Stanovskega pri Poljčanah. (Občinske volitve.)

V eni zadnjih števil „Slovenskega Gospodarja“ je bil priobčen članek pod vzglavjem iz Stanovskega. Ta članek je kritikoval zadnje občinske volitve. Isti članek pa ni bil iz Stanovskega, ne, pač pa iz poljčanskega farovža. Od nekdanj je vladal pri nas najlepši mir, vse, tudi volitve itd. so se vršile v najlepšem miru in v zastopnosti. Tokrat pa je prišel rušiti miru in zastopnosti tisti znani, predobro znani župnik iz Poljčan Cilenšek. Posrečilo se je temu apostolu miru, da je razrušil ves mir v Poljčanah, tako, da so župniku že skoraj vrata vseh boljših hiš zaprta, sedaj pa še poskuša pri nas podkapati slogo, mir in zastopnost. Pri volitvi je župnik hotel rogoviliti, a ni se mu posrečilo, kajti vrli in hrabri možje, posebno pa koreniti mladi Albin Grundner so župniku razsvetili po zaslušku stališče. Stanoskovčani so si izvolili v novi odbor tudi priljubljenega g. Antona Grundnerja in Alojza Grundnerja iz Poličan. Seveda to ni bilu dopisunčeku „Gospodarja“ nikakor po volji. Dotični članek pravi: „Ali je lepo za našo občino, da sedijo tujci v našem občinskem odboru, namreč Tona in Alojz Grundner?“ — Dopisunče istega članka, naj ti bode povedano: Za našo občino ni samo lepo, temveč celo častljivo, da sta g. Anton in Alojz Grundner naša občinska odbornika. Ta gospoda sta naša domačina, v celi fari in v celem okraju zaradi svojega poštenja in svoje milosrčnosti znana in priljubljena. Že marsikateri kmet je našel pri njunih hišah pomoči, že marsikateri siromak vsili podporo, bodisi z denarjem ali z živili. Dopisunček „Gospodarja“ obžaluje tudi našega sedajnega občinskega prodstojnika, češ, da je zapleten v zanjke poljčanskega Antona Grundnerja, čeprav imajo Slovenci dovolj posojilnic. Da, da, Slovenci dobro vemo, da je na svetu dovolj klerikalnih posojilnic, a dobro smo že spoznali zdavnej, kako postopajo ti uderuški zavodi posebno s kmeti, kateri jim pridejo v zanjke. Za časa volitev jih lovijo obljubojoč jim vse mogočno, pozneje pa jih nič več ne poznajo. Ako še kmet dobro shaja in še si pridobi povrh dva dobra poroka, potem mu dajo denar in mu denejo s tem uzdo na glavo, potem pa se ubošča Bog usmili ako se klerikalcem pri volitvah ne upogne, ako ne ravna po njihovi volji. Ravno pred kratkim smo imeli mi kmetje pri sodnji v Slovenski Bistrici žalostno pri-

ložnost opazovati, kako je bistricka posojilnica brez usmiljenja mučila nekega kmeta. Ni pomagala ne prošnja ne jok ne stok samo možnja. Radi dveh sto kron bi mu bili posestvo prodali, če ne bi bil siromaku v največji sili in v zadnjem trenutku pomagal gospod Stiger v Slovenski Bistrici. In to je ravno tisti Stiger, katerega tudi smrdljivi klerikalni hinavci v svojem lažnjivem „Gospodarju“ črnijo najbolj. Stiger pa se je usmilil kot Nemeč slovenskega kmeta in je plačal za njega dolg. — Kar se tiče volitve so bojda klerikalci vložili proti njej ugovor. Naj jim bode zagotovljeno, da bodemo mi Stanoskovčani zmiraj stali trdno kot skale in se bodemo vedno potezovali za vrle, poštene može iz Poličan in ako se poličanski župnik Cilenšek celo na glavo postavi. Ako se ta župnik na Stanovskem še enkrat tako vede, kakor se je to zgodilo za časa volitev, tedaj je mogoče, da se mu po zasluško kaj drugega pripeti, zakaj ljudstvo je že jako razkačeno. Mi hočemo imeti medsebojni mir in želimo medsebojno ljubezen, kakor je vladala do sedaj med nami. Volili bodemo vsikdar znane nam može, v korist in blagor občine, vsih privandranih hujskačev pa se bodemo branili in če bo treba z bičem. Omenimo še, da je zmerjal našo volitvo tudi neki špehasti koštrun. Ta debeluh bi seveda sodil župniku najbolj za tukajšnega župana. Toda pa ne bo in ne bo! Koštrun, le počasi, le miren bodi, drugače posežemo po rogovih, Pohorčani pa nam bodejo pomagali! Le pometi pred svojim pragom, smetja, gnilobe in blata je tam dovolj.

Kmečke korenine.

Kraljovci v ljutomerskem okraju. Dne 8. p. m. je občinski odbor v Kraljovcih pri Sv. Jurju ob Ščav. sklenil, da se mora tamošnja strelna postaja odstraniti in je utemeljil ta skep s tem, češ da so odborniki spoznali, da strelanje proti toči ničesar ne koristi. Vsem profesorjem, vsem zvedencem svetujemo, da jim toraj te zadeve ni treba več preiskavati, ker so jo občinski odborniki v Kraljovcih dognali na brezdvomen način. Največji učenjaki še se niso popolnoma zjedini, je li strelanje proti toči koristno ali ne, bistre, umne glave odbornikov v Kraljovcih pa to gotovo boljše vejo. Najbrž jim je župan Borka tako pamet razjasnil. Borka je bila namreč vjela agitacija za okrajne volitve, radi tega seveda je nepotrebna strelna postaja. Ako Kraljovcem toča poklesti pridelke, potem jim naj pomagajo na drug način jasne glave občinskih odbornikov. Te bodejo gotovo znajšle nekaj boljšega, kakor je streljanje proti toči. Ako pa ne znajdejo, potem ta jasnost ni Bog ve kako velika in vsakdor nam bode rad odpustil, ako bodemo mi začeli dvomiti o njej. — Kraljovski prijatelji strelanja proti toči.

Iz Loke pri Frajhamu. Nadučitelj Skrbinšek ima strašansko mnogo opraviti z politiko in s kovanjem dopisov za klerikalne časopise. Ne vem, če je to ravno naši šoli v korist, to pa vem, da pri nas deca po triletnem šolskem poduku navadno ne zna niti ne v redi brati niti ne pisati. Toda to prepustim na razsodbo drugim! Danes hočem o Skrbinšku pove-